

Bálint Virág fordítása:

Eurüdiké

Ereimben újra pezsdül a vér,
S a dallam, mely gubancnyi ér,
A sors által most téged kér,
Hogy általad övezzen fel a fény.
A szabadság, s a világúr,
Mozgásában felhevül.
A feszültség ereje le nem ül,
Hanem megformál, s engem újra szül.
Tobzódás, feladás tömegével,
Szenvedek mocskos testemmel.
Vonszoló magam, s nem fogom fel,
Hogy az igaz dalban vérzek el.
Vagy nincs már tűzszünetem,
Kitaszítva, túl mindenem,
Vagy tökélyre csupaszított életem,
Vagy formálódó vágy, mely könyörtelen,
Már halott anyag a testem.
De benned magam meglelem,
S újra érzem,
Hogy átformál a végtelen.

Óda a Holdhoz

A Hold nyög a tenger fenekén.
Ó, Istenem, mennyi halott félelem
bújik a bokrok között,
vagy mennyi döbbent tekintet,
melyek feltörnek a sötétből, hogy kiragadjanak sebzett lelked karmaiból.
A Hold ránehezedik mindünkre
és mikor a vég előtt állsz, akkor is
érezed a Hold illatát
a cserjékben, melyeket
a fűjtatók tüze,
s a sors fintora folyton kínozott.
Olyan vagyok, mint egy cigány: nincs stabil helyem a világban,
de talán a holdfény
megállítja nekem a pillanatodat
csupán annyi időre,
hogy szerelmesen megcsókolhassalak.

Beatrice Masini: Csak egy kutyával

Nagyon hideg van. Sötét az éjszaka. Elsőre megértettem, mit jelent a koromsötét. Mintha bevették volna a szemedet, és arra sem lennél képes, hogy egy résnyire kinyisd. És az, amit láatsz, csupán a szemhéjad feketesége, felette a vér leplével, ami szintén fekete. Egy feketeség, ami szinte hihetetlen, és úgy sűrűsödik össze, mintha üresség lenne.

Nyitva tartom a szemem, de a világ ezen szakaszában valaki leoltotta a csillagokat, és a Holdról pedig azt sem lehet tudni micsoda. Azaz, nem látok semmit, de hallom. Hallom a lélegzetemet. Egy fagyos kőre terítettem a hálósákomat, de nem félek. Talán félnék, ha egyedül lennék. Viszont nem vagyok egyedül. Egy bizonyos értelemben igen, pedig mégsem. Egyedül vagyok egy kutyával. Egy kutyával vagyok, ami nem jelenti azt, hogy egymagam vagyok. Mivel kutyával vagyok, nem vagyok egyedül. És egyébként nem egy átlagos kutyával: ő a saját kutyám. Titusznak hívják, és miatta vagyok itt egyedül, ha őt magát nem számítjuk. Mivel úgy képezelem, nemcsak sötét, hanem borzasztóan hosszú is lesz ez az éjszaka, megéri, hogy elmeséljem az egész történetet. Alaposan. Az elejétől. Egyetlen részlet kihagyása nélkül. Azért, hogy emlékeztessen magam, hogy hogy nem vagyok a saját házamban, az ágyamban, egy Titusz nevű kutyával, akit a lábammal kényeztetek a takarómon. Vagy esetleg egyedül, kutya nélkül a hideg lábaimon, a rideg ágyneműn, ürességgel a szívem helyén. Így is lehetett volna. Elegendő lett volna, hogy így akarjam. De máshogy történt, mert azt szerettem volna. Akarhattam volna csak ezt. Ez a mélységes magányossága két élőlénynek a világ szívében, egy sötét helyen, messze mindentől, amit valaha ismert az ember. Nem volt más választásom. Nem. Elmondtam százszor, folyton azt ismételve, hogy történhetett volna másképp. Csak nem lett volna lehetséges. Nekem nem. Titusznak sem. Sem Titusznak, sem nekem együttvéve.

Amióta csak az eszemet tudom, mindig is akartam egy kutyát. Édesanyám sokszor mesélte nekem, mi volt az első szó, amit kiejtettem. Tulajdonképpen egy különleges szó fele: „ku”. Azt is mondta, hogy meg voltam örülve a kutyákért, amikor az úton megláttam egyet, kinyújtottam a kezem, mintha meg akartam volna fogni. Nem féltem, csak nagyon meg akartam érinteni, megismerni és játszani vele. Rengeteg kutyát formáló játékom volt, gyakorlatilag nem is ajándékoztak mást. Mindegyik a kedvencem volt, és este sorba rendeztem őket a párnámon, szándékosan a fejemhez. Így nem kivételeztem egyikkel sem. De tudtam, nem valódiak, tehát nem beszéltem hozzájuk. Várhoztam. Vártam, hogy elég nagy legyek ahhoz, hogy legyen egy igazi kutyám.

A királynak a kutyák fontosak voltak. Segítettek a munkában, a vadászatban, a ház őrzésében. Voltak szánhúzó, nyomkövető, apportírozó kutyák és természetesen őrző-védő és házikedvencek is. Nem volt olyan dolog, amit egy kutya ne lett volna képes megcsinálni. És ezért nem volt olyan család, aki ne tartott volna. Minden házban volt

belőle egy, ha több nem is; a házat kutyák nélkül ridegnek gondolták, mintha az ablak hiányozna a házról, vagy a tűzhely a konyhából.

Amikor megszülettem, a családomnál élt egy nagytestű pásztorkutya, fehér, kócos bundával: Arundel. Igazából sosem ismertem őt, elpusztult, amikor én csak két éves voltam, nem őriztem róla emléket. Azt tudtam róla, amit elmeséltek nekem: hogy bátor és játékos volt, hogy elfeküdt a bölcsőm előtt, és nem hagyta, hogy bárki is a közelembe férkőzhessen, hacsak nem anya vagy apa volt az, akik azért jöttek, hogy megnézzék, nyugton fekszik-e, és elmesélték, hogy nem gyerekrabló volt, nem volt a gyerekek ellensége. Egy estén elment, és nem tért vissza többé, de már idős volt, és az öreg kutyák szeretnek így tenni, keresni egy helyet, ahol magányosan hálnak meg, anélkül, hogy bárkinek bosszúságot okoznának. Szerettem Arundelre gondolni, vágyakoztam utána akkor is, ha nem volt a kutyám; de tudtam, hogy ez csupán idő kérdése. A szüleim nem akartak azonnal új kutyát, mert meg akarták várni, amíg elég nagy leszek ahhoz, hogy foglalkozhassak vele, velem együtt akarták felnevelni. És amikor megérkezett Titusz, készen voltam. Ő volt az, akit akartam. Csak ő. Nem tudom, hogy van ez a dolog: a világon létező összes kutya közül, pont ő kellett. Felismertem volna bárhonnán. Amikor először megláttam a kutyamenhelyen, három fiú és két lánytestvérével, még kicsi volt, zavarodott. Szőre kócos, mancsa és feje nagy. Remegett, ahogy a kölykök szoktak, és pont engem nézett. Tényleg. Komolyan. Még, ha lett is volna kétségem, ennyi elég volt. Befejeztem. Ő volt a kutya.

Több, mint egy hónapot kellett várni, mielőtt hazavihettem volna, hiszen túl kicsi volt még ahhoz, hogy elhagyja az anyukáját. Ezalatt mindent összekészítettem neki: egy koronát formáló, körben piros csúcsokkal díszített pihe-puha fekhelyet, közepén egy párnával, hogy kényelmesen feküdhessen. Fekhely egy kiskirálynak. Utána egy-egy ugyanolyan edény a haminak és a víznek, korona jelzéssel a tálka belsejében. Alatta egy pokróccal, hogy ne csináljon felfordulást.

Az első nyakörve egy fehér és piros négyzetmintás szalag volt. Egy bőrpóráz, ahogy egy komoly kutyához illik. Kapott játékszereket is: egy fehér és piros pöttyös gumilabdát, és kettőt a régi plüsskutyáim közül, a kisebbeket, hogy ne ijedjen meg. Meg volt minden. Már csak ő hiányzott. Elkészültem: elolvastam háromszor az Ember és kutya lexikont, az elejétől a végéig. Álmomból felkeltve tudtam. Rengeteg dolgot megtanultam. Mindent tudtam.